

**BISDOM
ROTTERDAM**

Homilie bisschop Van den Hende

**Zendingsviering diocesane dag in het Heilig Jaar, HH. Franciscus en Clara kerk, Delft
18 oktober 2025**

Handelingen 8, 26-40

Matteüs 28, 16-20

Aan het eind van onze pelgrimsdag zijn we hier samen om nogmaals uit de Schrift te lezen en nogmaals samen te bidden om gezonden te worden hiervandaan naar onze eigen plaats en werk. We horen opnieuw dat het evangelie enorm verbonden is met de zending van Christus. Christus, die zelf in de wereld is gekomen, gezonden door zijn Vader, gaat zelfs met die zending door nadat Hij gekruisigd is. Want Hij verrijst uit de dood en komt opnieuw bij zijn leerlingen.

Het is niet meteen allemaal duidelijk, want er staat in het evangelie van Matteüs dat ze Hem na zijn verrijzenis zagen, dat ze zich in aanbidding neerwierpen, maar dat sommigen ook twijfelden. Twijfel is iets anders dan het afwijzen van waar de Heer voor staat. Twijfel is iets anders dan het tegenovergestelde van zeker weten. Twijfel kan ook zijn dat je denkt: Laat de Heer het nu helemaal aan ons over en keert Hij terug naar zijn Vader, wat moeten wij dan? Ligt er niet te veel op onze schouders, kunnen we dat op eigen kracht?

Uiteindelijk, zo kunnen we lezen in de Schrift, zijn bijna alle leerlingen bereid om erop uit te trekken en om zich te laten zenden. Deze tekst van de zending door Christus vinden we in veel momenten terug in de liturgie. Niet in de laatste plaats op het feest van de heilige Willibrord (7 november), de missionaris die van ver kwam, de zee overstak en als pelgrim van geloof in onze streken, te beginnen in Utrecht, het evangelie verspreidde. Het kan niet alleen bij Willibrord blijven. Ook wij hebben een taak om ons door de Heer te laten zenden.

In die zin ontvang je het doopsel in alle vrijheid. Maar we kunnen niet vrijblijvend met ons doopsel omgaan. Het is de Heer die ons tot zijn leerlingen maakt en ons ook zendt om zelf leerlingen te vinden en te maken. Hij zegt: Mij is alle macht gegeven in de hemel en op aarde, gaat dus en maak alle volkeren tot mijn leerlingen en doop hen in de naam van de Drie-ene God en leert hun te onderhouden wat Ik u bevolen heb.

Als je leerlingen maakt, en dat hebben de apostelen ook aan den lijve ervaren, betekent het niet dat je op dat moment zelf geen leerling meer blijft. De apostelen maken mee dat ze leerlingen uitnodigen voor de Heer, dat ze vissers van mensen worden, maar ook zelf in de leer blijven bij het evangelie. Alleen al alle vragen die er op je af kunnen komen wanneer je spreekt vanuit het geloof. Denk je echt dat er een eeuwig leven is? Denk je echt dat Jezus opgestaan is uit de dood? Geloof je echt dat zijn liefde sterker is dan het kwaad van mensen? Vind maar steeds weer een antwoord vanuit ons geloof.

Het is duidelijk dat Filippus in de eerste lezing zich liet zenden. En ook na de doop van de reiziger liet hij zich opnieuw zenden in kracht van de Geest. We zouden misschien liever nog wat in de buurt blijven als iemand pas net is gedoopt. Moeten we niet een beetje bij hem of haar blijven staan en nog een beetje blijven begeleiden? Maar broeders en zusters, als we iemand ontmoeten en in een gesprek komen over ons geloof, dan is de Heer al met die persoon bezig. En als wij hem of haar los moeten laten, laat de Heer hem of haar niet los.

Vandaag mogen wij ons laten zenden. En we blijven leerlingen. Je wordt nooit een professional in je geloof. En als je dat wel van plan bent, hoop ik u dat uit het hoofd te praten. Want de enige leraar is Christus. De enige meester is God zelf. En wij blijven leren door schade en schande wijzer geworden. Niet voor niets kent onze Kerk het sacrament van boete en verzoening. Als je eenmaal gedoopt bent, is het vervolgens niet alleen maar: strak vooruit en zonder problemen. Maar elke keer als je valt, mag je als leerling in geloof worden aangesproken. En opgericht worden in barmhartigheid door de Heer zelf.

In uw liturgieboekje staat bij het woord 'homilie': rozenkrans van hoop. U denkt, daar zou het toch over gaan? Doopleerlingen en ook wij als leerlingen van Christus hebben een catechismus tot onze beschikking, een geloofsboek waar alles in staat wat met de rijkdom van ons geloof te maken heeft. Er is een traditionele indeling. Het belijden van ons geloof. Het vieren van ons geloof in de liturgie en de sacramenten. En broeders en zusters, er is ook het gedeelte dat gaat over het beleven van ons geloof in de praktijk met de nodige moraal en ethiek. En wat houdt nou deze drie delen bij elkaar: het belijden, het vieren en het getuigen in je leven? Dat is juist het gebed. Daarom kent de catechismus vier delen. Drie hoofddelen: geloven, vieren en leven. Maar ook dat het bijeengehouden wordt door het gebed en daarover gaat het vierde deel. Tussen de bouwstenen van belijden, van vieren en getuigen is het bidden het cement, de verbinding (CKK n. 2558).

Graag willen wij u aan het eind van deze viering een rozenkrans aanbieden. Ze staan hier al voor het altaar. Ieder van u krijgt één rozenkrans. Omdat u allen leerling van de Heer bent. De rozenkrans is een lange traditie in de Kerk. Het is het gebedssnoer van de woestijnvaders, van de grote devotie onder leiding van de heilige Dominicus. En tot nu toe is het steeds opnieuw de oproep van Maria om te bidden (bijvoorbeeld bij de verschijningen van Maria in Lourdes, Fatima, Banneux). Bidden om je geloof te kunnen belijden, bidden om het vieren in de liturgie te verdiepen, bidden om te kunnen getuigen in je leven.

Een rozenkrans van hoop. We noemen hem niet zomaar 'rozenkrans van hoop' als rozenkrans in het Heilig Jaar. Het heeft te maken met twee hoopvolle redenen. Op de eerste plaats, omdat deze rozenkrans vervaardigd is door christenen in het Midden-Oosten. Zij hebben hem gemaakt met hout uit de streek, handgemaakt met olijfhout, uit Bethlehem. Met de aankoop steunen we de christelijke families in het Heilig Land. Het is een rozenkrans van hoop, omdat christenen te midden van verwarring en geweld samen met Maria hun hoop blijven stellen op gebed. En met deze door hen vervaardigde rozenkrans ook ons uitnodigen om te blijven bidden.

Als u vertrouwd bent met het rozenkransgebed zult u weten dat naast het Onze Vader, het Weesgegroet en de geloofsbelijdenis er ook steeds een moment wordt overwogen uit de heilsgeschiedenis met God. Je hebt de droevige geheimen die beginnen met Jezus in doodsangst in de Hof van olijven (1). Met Jezus' staan, geselsd, voor Pilatus (2), het krijgen van een doornenkroon (3). Het nota bene zelf moeten dragen van het kruis tot bloedens toe (4). En dan sterven aan het kruis te midden van een lachende en schreeuwende menigte (5). Je zou zeggen: dat is dan wel het minst hoopvolle deel van de rozenkrans. Maar het staat niet los van de glorievolle geheimen, waarin we overwegen dat de Heer is opgestaan uit de dood (1). Dat Hij naar de hemel is teruggekeerd (2). En dat Hij zijn Kerk de Heilige Geest heeft geschonken (3). Om vervolgens Maria als eerste gelovige op te nemen in het eeuwig leven (4) en te kronen, als bekroning van haar leven in geloof (5). Het lijden staat niet los van de verrijzenis.

En dan de blijde geheimen die te maken hebben met Gods oorspronkelijke bedoeling. Zozeer heeft Hij de wereld lief dat Hij is mens geworden (Johannes 3, 16). De engel komt bij Maria om te vragen: wil jij de moeder des Heren worden? En zij antwoordt: mij geschiedde naar uw woord (1). En de engel zegt zelfs: wees maar verzekerd van de belofte van de Heer,

want uw nicht is al een tijdje zwanger, terwijl niemand dat nog voor mogelijk had gehouden. En Maria spoedde zich naar haar nicht toe (2). Ik denk enerzijds om te kijken of het echt zo is. En daarnaast om haar te helpen. En Maria zingt het Magnificat. Het derde blijde geheim is dat Jezus daadwerkelijk mens wordt in ons midden. Hij is in de armoede geboren (3). Dat Hij wordt opgedragen in de tempel (4) en later na hun bedevaart wordt teruggevonden, terwijl Maria de angst om het hart sloeg dat Hij niet te vinden was in de karavaan. En dan zegt dat kind ook nog: wist je dan niet dat ik in het huis van mijn Vader moest zijn (5)? God heeft vanaf het begin de band met ons willen opbouwen door zijn liefde. Zelfs door lijden en dood heen. Om uiteindelijk in de verrijzenis de bekroning van die liefde te laten zien.

En dan zijn er nog de geheimen van het licht. Deze zijn in 2002 toegevoegd door paus Johannes Paulus II (apostolische brief "Rosarium Virginis Mariae", n. 21). Het eerste geheim gaat over de doop van Jezus zelf in de Jordaan (1). Hij komt naast ons staan in het water om onze roeping met ons samen te volbrengen. Het tweede geheim van het licht is dat Hij zijn eerste teken stelt door bij de bruiloft van Kana water in wijn te veranderen, teken van overvloed (2). In het derde geheim van het licht komt werkelijk als een oproep (Marcus 1, 15) zijn evangelische programma naar voren: bekeert u en gelooft in de blijde boodschap (3). En het wordt nog eens bevestigd dat Jezus het hoogtepunt is van de lange geschiedenis van God met ons. Dat Hij op de hoge berg Elia en Mozes ontmoet. Mozes heeft het volk geleid door de woestijn naar het beloofde land en Elia is een van de grote profeten (4). En dan uiteindelijk het laatste geheim van het licht. Waar wij vandaag ook mee begonnen zijn: de instelling van de eucharistie, de viering dat de Heer in ons midden komt met zijn lichaam en bloed (5).

Een rozenkrans van hoop, enerzijds omdat christenen in benauwenis ons herinneren aan de waarde van het gebed en de noodzaak van het gebed. Het is de ademhaling van onze ziel. En in de tweede plaats, als we de rozenkrans bidden en de geheimen in ons hart overwegen zijn we steeds dicht bij Gods bedoelingen en bij onze bestemming, dicht bij het lijden en sterven van de Heer maar ook bij zijn menswording en zijn verrijzenis. En mogen wij ons verbonden weten met Maria, die steeds opnieuw als eerste gelovigen van het Nieuwe Testament voor ons bidt, zelfs nu ze al in de hemel is. Maria is de eerste pelgrim van hoop. En wij mogen haar volgen (Vaticaanum II, dogmatische constitutie over de Kerk "Lumen Gentium", nrs. 62 en 68).

Zo dadelijk vernieuwen wij onze doop, ons geloof. We mogen opnieuw besprenkeld worden met doopwater. Tegelijkertijd worden wij gezonden, maar niet met lege handen. Met de kracht van de doop mogen wij trouw zijn aan het gebed. Om indachtig de catechismus, met als laatste hoofdstuk het bidden, dat we door het gebed ons geloof blijven belijden, dat we blijven vieren en steeds sterker door de sacramenten verbonden worden met de Heer. En dat we ten derde in het dagelijks leven ons geloof blijven beleven.

Broeders en zusters, ik wil u vragen: bid die rozenkrans het liefst elke dag. Niet als een mitrailleur gedachteloos, maar stap voor stap. En weet dat u dan verbonden bent met dat apostelen van het eerste uur, hun trouwe gebed. Verbonden met Maria die ons in gebed is voorgedaan. Maar ook dat het onze Kerk zal helpen om meer getuigenis af te leggen van het evangelie. Broeders en zusters de Kerk mag haar opdracht om het geloof te verspreiden niet loslaten. En alleen het hoopvol bidden kan ons helpen om die opdracht levend te houden en misschien wel opnieuw ter hand te nemen. Zoals gezegd, ook in onze eigen Kerk zijn nog veel broeders en zusters die wel een duwtje in de rug en een opwekking nodig hebben. En daarbuiten zijn nog veel meer mensen die wachten op het evangelie van Christus. En als Jezus zegt: Ik beveel u om leerlingen te maken, blijf dan ook zelf leerling door de kracht van het gebed en uw band met de Heer, opdat u door te vieren, te dienen en te leren herkenbaar bent als kind van God. En als deel van het lichaam van Christus. Amen.